www.americamagazine.nl

AmericA

VERENIGDE STATEN - CANADA

NU GRATIS REISGIDS BIJ NIEUW ABONNEMENT

Miami's kunst en kitsch

Kentekenplaten bingo
Verrassend Edmonton
Portland op de pedalen
Muzikaal Seattle
California Zephyr:
IJzeren Route 66

12e jaargang - nr 1 - Voorjaar 2014
Adviesprijs losse nummers €5,95

00114
AP 8 718347 860165

California Zephyr Dreaming

Sporen over de ijzeren Route 66

Tussen San Francisco en Chicago ligt een kleine vierduizend kilometer spoor. Spoor dat meandert langs rivieren en stuivende woestijnen, klimt over bergen en getemd wordt door de *California Zephyr*. *AmericA* sprong in Salt Lake City, op een derde van het traject, op deze legendarische trein.

TEKST → ROBERT DE KONING

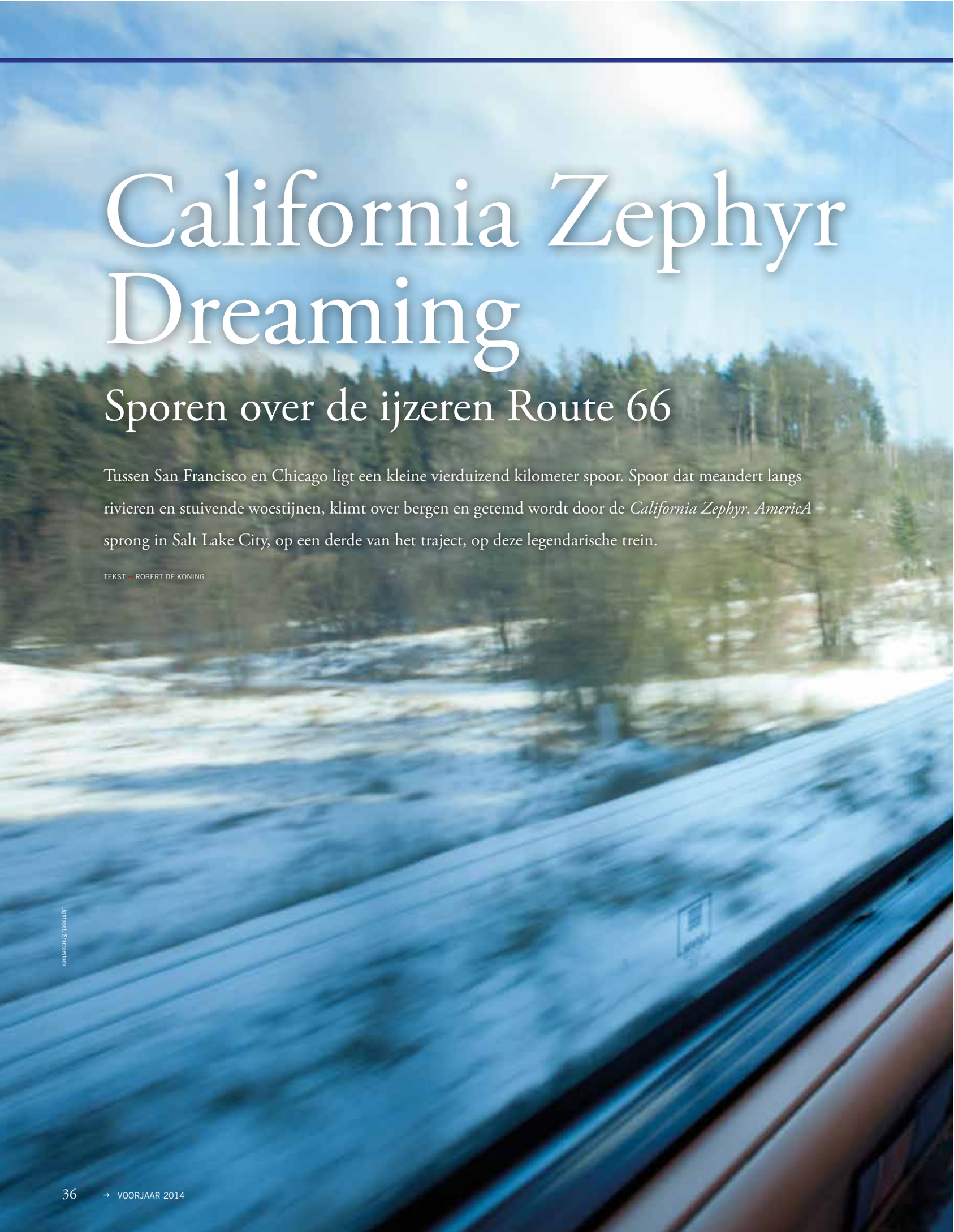

Lightpoet, Shutterstock

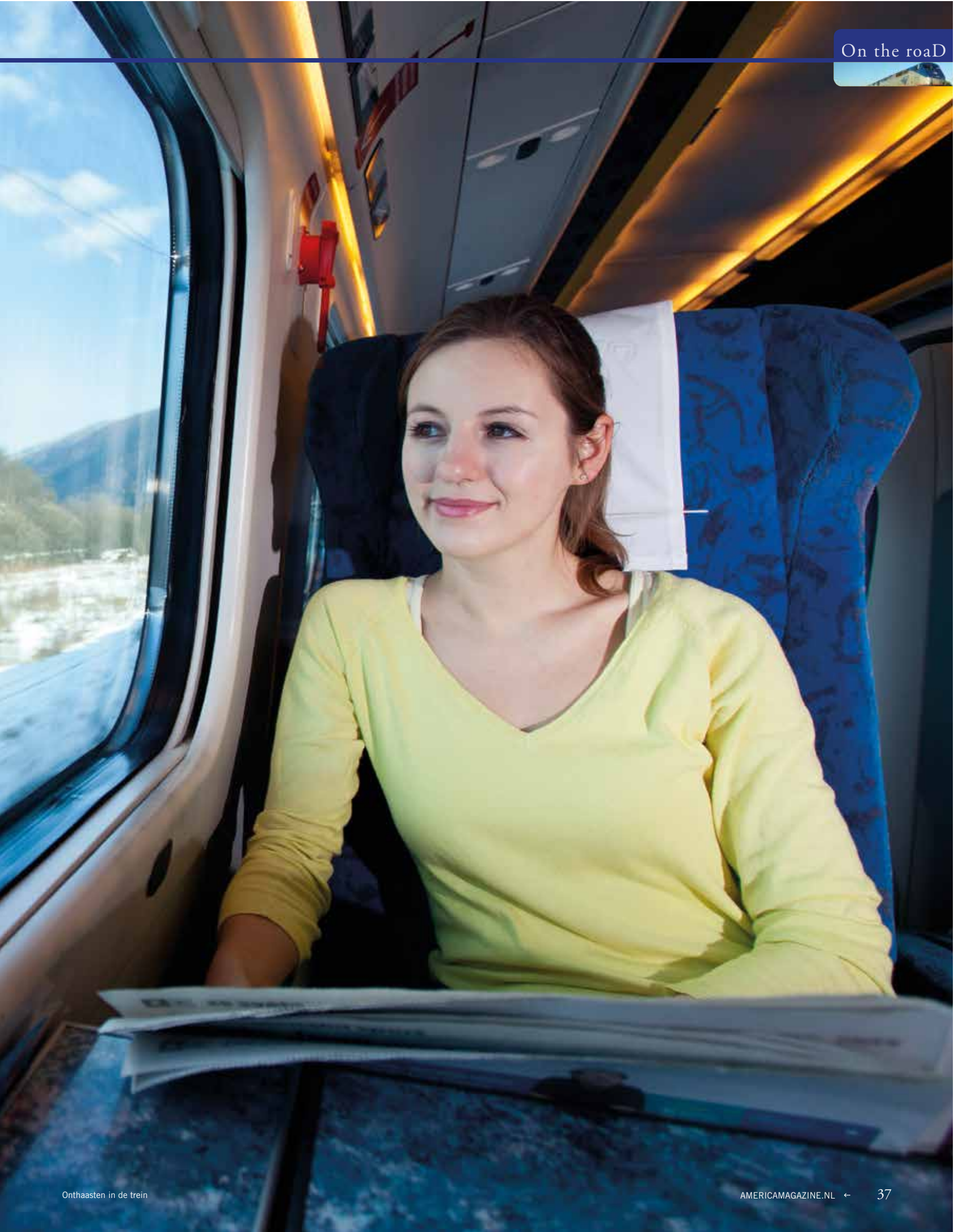

Onthaasten in de trein

Scott Prokop, Shutterstock

Een winterwonderland om doorheen te sporen

Het begin belooft weinig goeds. Met dank aan een kapotte thermostaat en een ronkende afzuiginstallatie is de hotelkamer veranderd in een luidruchtig broeinest. Ondertussen tikt de klok de minuten weg. Zonder een oog te hebben dichtgedaan trekken we de hotelkamerdeur achter ons dicht en leveren we de *keycard* in. Buiten vriest het een graad of tien. Salt Lake City slaapt. "Zij wel", denken we, terwijl we slaapdronken en een tikje jaloers de vijfhonderd meter naar het Amtrakstation overbruggen. Om 02:30 uur in de ochtend melden we ons bij de stationschef. Waar kunnen we onze bagage afgeven? "*Uhm, with them.*" Verontschuldigend wijst hij naar een snel naderend elektrisch bagagekarretje. "*You're too late*!", schreeuwen de twee dik ingepakte berijders ons in het voorbijgaan toe. Op papier hebben we nog een kwartier de tijd. Op de stationsklok ook. De realiteit is een rood achterlicht, dat oplost in het holst van de nacht. Zwijgend reikt de stationschef ons een kaartje aan. Amtrak Customer Service, call 1-800-USA-RAIL. Het kaartje verdwijnt diep in de jaszak. Want achter de stationschef staat inmiddels een zuchtend en steunend zilveren gevaarte, dat zo'n vijftien uur eerder uit het bij San Francisco gelegen Emeryville is vertrokken: de *California Zephyr*. Een kwartier later laten we, liggend in ons bed, Salt Lake City achter ons. Met dank aan de als spoorbielzen vermomde schaapjes vallen we snel in slaap.

Comfortabel reizen we met ons stalen ros door dromenland. Totdat we ruw worden gewekt door het geluid van protesterende remblokken.

Goudkoorts

Het Amerikaanse spoor is beroemd en berucht. Het waren de spoorwegen die het Wilde Westen ontsloten, de goudkoorts aanwakkerden en het land deden opstomen in de industriële vaart der volkeren. Maar het stalen web, dat de spoorbaronnen een kleine tweehonderd jaar geleden begonnen te spinnen, is in rap tempo ontrafeld. De eerste klap was een financiële crash. De tweede kwam van de auto en de *interstates* en de knock-out leek te worden uitgedeeld door het vliegtuig. Maar het spoor weigerde de handdoek in de ring te gooien. Het vocht terug. Met succes, want de passagiersaantallen groeiden gestaag de afgelopen jaren.

Spoorbreuk

De revival van Amtrak is niet het eerste waar we aan denken wanneer we wakker schrikken van de gierende remmen. Piepend komt het kroonjuweel van de Amerikaanse spoorwegen tot stilstand. Liggend in onze kribbe zien we een spectaculair landschap, waarin zich door de maan verlichte silhouetten van bergen aftekenen, bedekt door de dikke mantel van koning winter. Vijf minuten lang blijft het stil. Dan kraakt de

Nagel Photography, Shutterstock

Het prachtige Union Station van Chicago

'Het waren de spoorwegen die het Wilde Westen ontsloten'

intercom en deelt de conducteur mee dat ons ergens in Utah de pas wordt afgesneden door een spoorbreuk. “Ai,” denken we. “Daar gaan we.” Op de website van Amtrak hadden we al gezien dat de *California Zephyr* niet alleen legendarisch is vanwege de schoonheid van het traject. De ijzeren Route 66 is even legendarisch vanwege haar vertragingen. Niet zelden lopen die op tot een halve dag of meer. Gestaald door onze eigen NS hebben we ons erop ingesteld. In hartje winter zeven staten, woestijnen, rivieren en de Rockies doorkruisen, dat zal niet geheel volgens de dienstregeling gaan. Gelaten gaan de gordijntjes weer dicht en schikken we ons in het lot. Aan de andere kant van de dunne cabinewand doen de buren hetzelfde. En zo vallen we weer in slaap, nu op het zagende ritme van de buurman in plaats van dat van het spoor.

Dining Car Ladies

Een stapel boomstammen later worden we gewekt door de geur van eieren, bacon en een zangerige stem die door de intercom aankondigt dat de “*Dining Car open is for breakfast.*” Het blijkt het begin van een ritueel. Want, niet geheel verrassend, het draait aan boord om eten. We zijn tenslotte in Amerika. Driemaal daags worden de passagiers uitgenodigd om aan te schuiven in de Dining Car. Naarmate je langer aan boord bent, bepaalt de zwoele stem van hostess Mercedes het ritme van de dag: vanaf half zeven uur ’s ochtends ontbijt, twaalf uur ’s middags lunch en stipt om zes uur ’s avonds het diner: “*Please come join us in the Dining Car y’all!*” Dit strakke schema wordt vierduizend kilometer lang geregisseerd door drie uit de kluiten gewassen dames. Ze vormen een geolied team, dat naast verrassend smakelijke gerechten op tafel bij menig passagier een glimlach op het gezicht tovert. Ook wij worden anderhalve dag lang onder de vleugels van de dames genomen. “*Good morning sleepers!*”, klinkt het wanneer we ’s ochtends aanschuiven voor *scrambled eggs* en *pancakes*. In de Dining Car is het nog uitgestorven, op de aanstekelijke lach van de drie dames na. Later op de dag, tijdens lunch en diner, zit de restauratiewagen zo vol dat er een tafelschikking wordt gemaakt. Met dank aan de mensenkennis van de *Dining Car Ladies* gaat de lunch ongemerkt over in het diner en maken we vrienden voor het leven.

Rijdende vissenkom

Tussen al het eten en *minglen* door vraagt ook het landschap continu de aandacht. Dit laat zich het best consumeren vanachter een tafeltje in de *loungecar* op het bovendek. Hier waan je je dankzij de enorme ramen als een goudvis in een

De Observation Car

‘Hier waan je je dankzij de enorme ramen als een goudvis in een rijdende vissenkom’

Treinen door de sneeuw is toch wel een bijzondere ervaring

Castle Gate, Utah

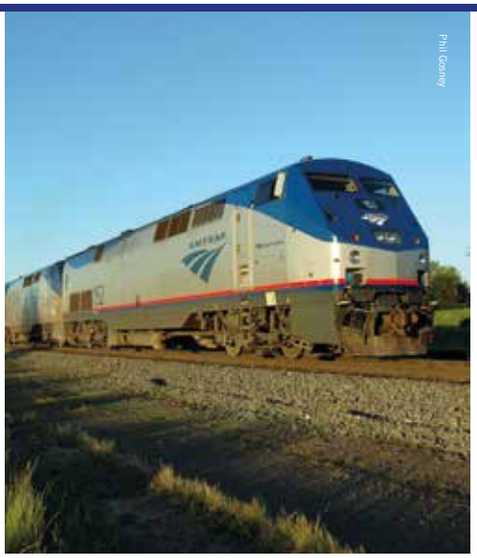

Rocklin, Californië

All aboard!

De trein tegen de achtergrond van besneeuwde bergtoppen

Eindhalte Chicago kondigt zich aan

Thompson, Utah

rijdende vissenkom. De Sierra Nevada, Rockies, Colorado River en Mississippi, ze trekken allemaal voorbij. Wie geluk heeft springt van rots naar rots met een *bighorn sheep*, huilt met coyotes en vliegt met de majestueuze *American bald eagle*, om een uur later even makkelijk door de achtertuinen van een compleet dorp te rijden. Omdat er op een deel van de Zephyrroute conducteurs meerijden, die door de National Park Service zijn getraind, wordt het uitzicht niet zelden voorzien van knauwend commentaar over de intercom. Wanneer je de gehele route of een deel met daarin overnachtingen aflegt, is het aan te raden een slaapplaats te reserveren. De meest eenvoudige optie is de Superliner Roomette: overdag een privé-zithoek die 's avonds na het eten wordt omgetoverd tot een stapelbed. Bovendien zijn ook al je maaltijden inbegrepen. De douches en toiletten bevinden zich in een apart gedeelte van de slaapwagon en vragen bij gebruik tijdens het rijden om enige behendigheid en evenwichtskunst.

Geluk

We arriveren uiteindelijk volgens schema in Chicago. Ondanks in totaal vier spoorbreuken mogen wij ons tot de gelukkigen rekenen. Met een vertraging van twee minuten stomen we de *Windy City* binnen. We tillen onze koffers uit het rek, geven de coupé-assistente een fooi voor het opmaken van ons bed en stappen het perron op. Het ritme van de *California Zephyr* zit in de benen en terwijl we door een elektrisch bagagekarretje voorbijgescheurd worden, waggelen we richting de uitgang. We zijn 36 uur aan ervaringen en vriendschappen rijker. Het kaartje met 1-800-USA-RAIL verdwijnt met een grote glimlach in de vuilnisbak.

'Het spoor weigerde de handdoek in de ring te gooien'

PRAKTISCHE INFORMATIE CALIFORNIA ZEPHYR

Ligging en bereikbaarheid

De *California Zephyr* verbindt San Francisco met Chicago, twee steden die dagelijks rechtstreeks vanaf Schiphol te bereiken zijn. De route kan het hele jaar door zowel in oostelijke als westelijke richting worden afgelegd. Het Amtrakstation in Chicago ligt midden in de stad. Bij San Francisco bevindt zich het station aan de andere kant van de Bay in Emeryville. Vanaf hier rijden (gratis) shuttlebusjes naar de metro (BART) en Amtrakbussen naar downtown San Francisco.

Klimaat en beste reistijd

Ieder seizoen geeft de *California Zephyr* haar eigen kleur. Voor wie kans op vertraging geen rol speelt en gek is op het rijden door een levende kerstkaart is november tot en met maart de juiste tijd om aan boord van de *Zephyr* te stappen. De rest van het jaar is het traject, behoudens de stukken door de woestijn, zeer groen. Qua klimaat is San Francisco in potentie 365 dagen per jaar een zachte bestemming. Chicago daarentegen kan 's winters arctisch koud en 's zomers tropisch warm zijn.

Route

Tussen San Francisco en Chicago stopt de *Zephyr* op 33 stations in zowel kleine (McCook, Nebraska) als grote steden (Salt Lake City, Utah en Denver, Colorado).

Accommodaties

Afhankelijk van het seizoen en hoe vroeg je boekt, kun je voor 300 dollar bovenop de ticketprijs heerlijk slapen in de Superliner Roomette, een tweepersoonskamer(tje) zonder toilet en douche. Voor wie een eigen douche en toilet prefereert, is er de Superliner Bedroom. Voor zowel de Superliner Roomette als de Bedroom geldt, dat de prijs voor twee personen is, inclusief drie maaltijden per dag in de Dining Car. Wie eerst met de auto een stuk wil rijden en op zoek is naar een unieke plek om te eten, te slapen en te leven kan via een site als AirBnB prachtige huizen, appartementen of kamers van Amerikanen huren.

Informatie

Amtrak: **www.amtrak.com**
California Zephyr Museum: **www.californiazephyr.org**
Accommodates: **www.airbnb.com**